

gen af bestemmelsen været hensigten, at der i medfør af loven kan ikendes så alvorlige straffe, at der vil kunne opnås en reel præventiv virkning. Det må i øvrigt understreges, at det vil være af stor betydning, at anklagemyndigheden og domstolene ved administrationen af nærværende straffebestemmelse bestræber sig på at ændre den almindelige praksis i bødesager, således at de idømte bøder i medfør af denne bestemmelse bliver virkelig følelige og kommer til at stå i et for den almindelige opfattelse rimeligt forhold til den eventuelt forvoldte skade. Hertil kommer, at en sådan praksisændring vil være en afgørende forudsætning for effektivt at forhindre, at udsigten til eventuel bødestraf blot indkalkuleres i f.eks. en erhvervsvirksomheds driftsomkostninger.

Strafferammen på op til 1 års fængsel harmonerer med flere tilsvarende bestemmelser i udenlandsk lovgivning, bl. a. den svenske miljølov. Man har dog ikke ment, at der vil være behov for at fastsætte en højere strafferamme, da så alvorlige overtrædelser af loven, at der kunne være trang til at idømme en strengere straf, normalt tillige vil være reguleret af Borgerlig Straffelov, jfr. bl. a. kapitlerne 20 og 21 om forskellige almenfarlige eller almenskadelige handlinger.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, svarer til den nuværende ordning efter vandforsyningslovens § 66, jfr. § 40, stk. 1, nr. 3, og vandløbslovens § 104, jfr. bl. a. §§ 5-5b, bortset fra, at strafferammen nu udvides til også at omfatte hæfte eller fængsel. Den gældende ordning på dette område har efter det oplyste ikke givet anledning til vanskeligheder, idet såvel anklagemyndigheden som domstolene i praksis har undladt at bringe straffebestemmelserne til anvendelse i tilfælde, hvor en konkret overtrædelse af de materielle bestemmelser i de nævnte to love har været af uvæsentlig karakter.

Det primære formål med bestemmelsen i stk. 3, som kendes fra en række andre love, herunder bl. a. de seneste love vedrørende forureningsbekæmpelsen, er at sikre mulighed for en klar ansvarsplacering, også i de tilfælde, hvor en juridisk person er involveret i lovovertrædelsen.

Til § 84.

Bestemmelsen er enslydende med § 58 i forslag I.

I bestemmelsen fastsættes, at også de sager, hvor der er hjemlet straf af fængsel, er politisager. Det er endvidere bestemt, at der er adgang til at bringe de retsmidler, der er nævnt i lov om rettens pleje, kapitel 68, 69, 71 og 72 (henholdsvis beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling) til anvendelse i samme omfang som i statsadvokatsager.

Til § 85.

En tilsvarende bestemmelse var ikke optaget i forslag I, men efter forslag bl. a. fra erhvervsorganisationerne har man optaget en udtrykkelig bestemmelse om, at myndigheder og personer, der udøver opgaver efter loven, har tavshedspligt efter straffelovens § 152 og § 264 b. Det vil ofte være af stor praktisk betydning for tilvejebringelsen af de fornødne oplysninger, at disse oplysninger, der kan vedrøre erhvervsmæssigt vigtige forhold, eventuelt fabrikationshemmeligheder, behandles på forsvarlig og fortrolig måde.

Til § 86.

Bestemmelsen fandtes ikke i forslag I. Efter vandløbslovens § 72, stk. 4, afgør vandløbsretten, hvis parterne er enige herom, spørgsmål om erstatning for skader, der hidrører fra, at et spildevandsanlæg har været udført eller benyttet i strid med bestemmelserne i vandløbslovens §§ 5a — 5c eller i §§ 71 — 71a. Ved afgørelsen af sådanne spørgsmål vil landvæsenretten endvidere i et vist omfang skulle tage hensyn til reglerne i vandløbslovens §§ 102 og 103.

Efter de nævnte bestemmelser, specielt § 72, er udstrækningen af det erstatningsansvar, der kan pålægges den for spildevandsanlægget ansvarlige, bl. a. gjort afhængig af, om spildevandsanlægget kan anses for lovligt eller ulovligt anlagt, henholdsvis om et lovligt anlæg drives forsvarligt eller ej. Efter bestemmelserne i vandløbslovens § 103 skal der endvidere også med hensyn til fastsættelse af erstatning tages hensyn til varigheden af det tidsrum, som skaderne har udstrakt sig over.

Ved bestemmelsen i forslaget fastsættes det, at spørgsmålet om, hvorvidt der skal svares erstatning for skader i anledning af forurening af vandløb, søer eller havet, fortsat skal afgøres af landvæsenretten, såfremt parterne er enige herom.

Det har i forbindelse med udformningen af bestemmelsen været overvejet, hvorvidt det kunne anses for hensigtsmæssigt i lovforslaget at optage materielle erstatningsbestemmelser, eventuelt i form af hel eller delvis overførelse af reglerne i de ovennævnte bestemmelser i vandløbsloven. Bortset fra bestemmelsen i vandløbslovens § 72, stk. 2, synes de nævnte materielle erstatningsbestemmelser imidlertid ikke i nævneværdig grad at afvige fra dansk rets almindelige erstatningsregler. Med hensyn til bestemmelsen i vandløbslovens § 72, stk. 2, der hjemler mulighed for bevarelse i visse tilfælde af skadegørende lovlige spildevandsanlæg mod erlæggelse af en godtgørelse til skadelidende efter vandløbsrettens skøn, bemærkes, at en sådan ordning synes mindre